

Hız. Cercis'in (as) imanı

Mustafa Bey: "Cercis Aleyhisselâm hakkında bilgi verir misiniz?"

Cercîs Aleyhisselâm İsa Aleyhisselâm'ın dini üzere gelmiş ve İsâ Aleyhisselâm'ın dinini tebliğ etmiş nebîlerdendir. Filistin'in Remle kasabasında doğdu, Filistin ve Şam civarında yaşadı. Şehirleri gezer, ticaret yapardı.

Hıristiyanların St. Georges adıyla tanıdığı Cercîs Aleyhisselâm gezip gördüğü şehirlerde Hazret-i İsâ'nın (as) dinini yaymaya çalışırdı. Vazifesi esnasında birçok kişi ona tabi olarak Müslüman oldu.

Cercis Aleyhisselâm fakîr, fukara ve yoksul için ticâret yaptığını söyler, yıl sonu geldiğinde kazancını hesaplar, sermayesini yanında alıkoyar, kazancının tamamını fakir fukaraya dağıtırdı. Derdi ki:

"Benim çalışmam fakir fukara içindir. Ben çalışayım ki, onlar rahat etsinler. Eğer bu maksudum olmasa bütün malımı fukaraya baştan yağma ettirirdim. Kendim de bir köşede oturur, Allah'a ibadet ederdim."

Cercîs Aleyhisselâm ile ona uyan Müslümanlar başlangıçta çok gizli hareket ettiler, kâfirlerin şiddetlerini üzerlerine çekmemeye çalıştılar. Çünkü o devirde puta tapıcılık ve kâfirlik çok şiddetli idi.

Günlerden bir gün Musul şehri Kralı Dâdiyan som altından bir put yaptırmış, halkı puta tapmaya çağırmıştı. Halk da bölük bölük gelmiş, Eflun denilen bu puta tapmıştı. O sıralarda Musul'da bulunan Hazret-i Cercîs (as) bir gün Dâdiyan'ın huzuruna çıkmaya karar verdi. Arkadaşlarına:

"Bu gizlilik içinde ne zamana kadar kalacağız? Kişi dîni yolunda gerekirse ölmelidir! Kâfirler yanında zelil yaşamaktan iyidir. Ne kadar malım varsa size veriyorum. Fukarayı gözetin. İhsanınızı eksik etmeyin. Ben bu gün Kralın huzuruna çıkıp hakkı tebliğ edeceğim. Eflun'a tapmanın yanlış olduğunu bildireyim. Gittiği yolun batıl olduğunu haber vereyim. Müslüman olmasını teklif edeyim. Ola ki, Hak Teâlâ ona insaf vere de Müslüman ola! Cümleniz de onun belâsından emîn olasınız! Yahut da gazapla bana işkence ede ve öldüre!" dedi.

Allah'a sığındı ve Kral Dâdiyan'ın huzuruna çıktı. O sırada Kral, Eflun'a

tapmayanların da bulunduğunu haber almış, kızgınlığından küplere binmiş vaziyetteydi. Cercîs Aleyhisselâm dedi ki:

“Ey Kral! Allah’ın kullarına kızarsın! Oysa sen de Allah’ın bir kulusun! Onlar da Allah’ın kullarıdır ki, Allah onları senin elinde kıldı. Ve sana muhtaç eyledi. Bu halkı secde etmeye çağırdığın put mel’undur! Senin Allah’ın vardır ki, seni ve bütün varlıkları O yaratmıştır. Bütün mahlûkat O’nun kullarıdır. Bütün mahlûkata O rızık verir. Bütün mahlûkata hayat veren, diri eden, yaşatan ve öldüren O’dur. Seni yaratan Allah’ı bırakıp senin gibi bir mahlûku altından ve gümüşten düzdürüp, ilahımdır dersin! O nedir ki, ona ilah dersin? Ne faydası vardır, ne zararı? Sen gel de Müslüman ol. Bak ne büyük fayda göreceksin! Küfrü terk et. Eflundan vazgeç.”

Kral Dâdiyan kızgınlığından ağzı köpürmüş vaziyette Cercîs Aleyhisselâm’a baktı ve bağırdı:

“Sen kimsin behey adam? Sen nice kişisin? Nereden geldin ki bana anlaşılmaz sözler söylersin?”

Cercîs Aleyhisselâm gayet sakin cevap verdi:

“Ben Cenâb-ı Allah’ın zayıf ve hakir bir kuluyum! Geldim ki seni Allah’a dâvet edeyim! Sana hakkı tebliğ edeyim ki, puta tapmaktan ve halkı puta taptırmaktan vazgeçesin de artık Allah’a dönesin. Allah’a ibâdet edesin!”

Dâdiyan daha da sinirlendi. Fakat Cercis Aleyhisselâm’ın fikirlerini aklınca çürütmeden onu cezalandırmayı makamına uygun bulmadı. Dedi ki:

“Senin övdüğün ilah eğer gerçekten de dediğin gibi olsaydı, seni böyle aç ve sefil bırakır mıydı? Görmez misin benim ilahım bana nice mertebeler verdi! Bu gördüğün halkın içinde nice zenginler vardır. Cümlesi de bu Eflun’un uğurlu inancıyla zengin oldular...”

Cercis Aleyhisselâm:

“Allah isterse bu dünyada verir, isterse âhirette verir. O verdiği zaman ebedî olarak verir. Bu dünya geçicidir. Kaç günlük krallığın var? Hiç düşündün mü? Devlet dediğin ebedî olmalı! Nimet dediğin sonsuz olmalı! Lezzet ve keyif dediğin hesapsız olmalı! Senin sahip olduğun bütün varlıklar ise yok olmaya mahkûmdur!”

Cercis Aleyhisselâm Kral Dadiyan’a tebliğini yaptı, fakat bedelini canıyla ödedi. Kral ona dayanılmaz işkenceler yaptırdı. Ağaçlara bağılattı. Mübârek vücudunu demir taraklarla tarattı. Ateşten ve kaynar sulardan geçirdi. Cercîs Aleyhisselâm her türlü işkenceden mu’cize eseri sağ olarak kurtuldu. Mücâdelesinden yılmadı. Fakat nihâyet bir gün bu işkencelerle şehit oldu.1

Bediüzzaman Hazretleri bu asırda Nur Talebelerinin zorluklarından ve sıkıntılarında bahsederken bir kıyaslama yapar ve şöyle der: “Biz, en acı vaziyet ve sıkıntılara karşı, kemâl-i sabır içinde şükür etmekle mükellefiz. Cildleri ve derileri soyulan Cercis Aleyhisselâm gibi, binler, milyonlar hakikat mücâhidlerinin; hakaik-ı îmâniyenin kudsî hizmetinin bir nümûnesine mazhar olan Nur Şâkirtlerinin çektikleri zahmetler, o eski zâtların zahmetlerine nisbeten binde bir olmaz. Ve ücret ve kazanç cihetinde, inşaallah birdirler ve beraberdirler.” 2

Dipnotlar:

- 1- Tarih-i Taberî, 2/186.
- 2- Tarihçe-i Hayat: 509.